

Nancy Fraser v této knize zásadním způsobem proměňuje přístup k pojetí spravedlnosti. Kritikou jak ekonomického, tak kulturního redukcionismu a svou obhajobou dvoudimenzionální teorie spravedlnosti navrhuje inovativní koncepci, která navíc smiřuje zdánlivé protiklady a překonává tak jednostrannost některých teoretických paradigmat. V současných pracích Fraser argumentačně propracovává svůj teoretický projekt a navrhuje třídimenzionální teorii spravedlnosti reagující na urychlení globalizace, která problematizuje rámec vestfálského teritoriálního státu a uvádí do pohybu nové politické boje vztahující se k reprezentaci. Opuštěním národního rámce se Fraser dostává do centra současných teoretických úvah o možnostech prosazení globální spravedlnosti v podobě více rovnostářské a demokratičtější světové společnosti. „Tím, že budeme tematizovat problém rámce, dostaneme se k dalším překážkám, které stojí v cestě dosažení spravedlnosti – překážky, které nejsou ani ekonomické, ani kulturní, ale politické. Reprezentace tak tvoří třetí, politickou dimenzi spravedlnosti, vedle dimenze ekonomické, tj. redistribuce, a dimenze kulturní, tj. uznání“ (Fraser, Hrubec 2004: 158). Fraser tudíž v současnosti rozvíjí kritickou teorii globální spravedlnosti poukazem na problém chybného rámce, který propojuje se svým předchozím přístupem.

Literatura

- Fraser, N. 1997. *Justice Interruptus: Critical Reflexions on the „Postsocialist“ Condition*. New York & London: Routledge.
Fraser, N., Hrubec, M. 2004. „Rozhovor“. *Politologická revue*, prosinec 2004.
Fraser, N., 2005. „Mapping the Feminist Imagination: From Redistribution to Recognition to Representation“. *Constellations*, Vol. 12, No. 3: 295–307.

Poznámky

- 1 Předkládaná recenze je částečně pozměněnou verzí původní anglické recenze „Nancy Fraser: *Justice Interruptus: Critical Reflexions on the „Postsocialist“ Condition*.“ *Czech Sociological Review*, Vol. 41, No. 6, p. 1118–1121.
- 2 Dvoudimenzionální přístup Fraser podrobněji rozvíjí ve své nejnovější knize *Přerodělování nebo uznání?* Praha: Filosofia, 2004.
- 3 Pro účel posouzení stupně dosažené genderové spravedlnosti jednotlivých modelů sociálního státu Fraser uvádí sedm normativních principů: 1. princip neexistence chudoby, 2. princip neexistence vykořisťování, 3. princip rovného příjmu, 4. princip rovnosti ve volném čase, 5. princip rovného respektu, 6. princip neexistence marginalizace a 7. princip neexistence androcentrismu.

DLOUHÉ DEVATENÁCTÉ STOLETÍ MODERNÍ EVROPSKÉ ŽENY /

Lenka Veselá

ABRAMSOVÁ, LYNN. 2005. *ZROZENÍ MODERNÍ ŽENY. EVROPA 1789–1918*.

BRNO: CENTRUM PRO STUDIUM DEMOKRACIE A KULTURY.

Britská historička Lynn Abrams se dlouhodobě zabývá sociální historií a její kniha z roku 2002 *The making of modern women* představuje výsledek dlouholetého srovnávacího výzkumu dějin evropských žen a ženských hnutí, mapujícího tzv. dlouhé devatenácté století (období od francouzské revo-

luce do první světové války). Odvážně zvolený rozsah zkoumané oblasti a rozsáhlé zdroje, ze kterých Abrams čerpá, jí umožnily v přehledné formě ukázat nadnárodní podobnosti i národnostní a sociokulturní specifika evropských dějin z pohledu života žen, na druhé straně se v některých mo-

rý vykonává „svobodné podnikání“ či který omezil nebo dokonce přerušil činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, možná dokonce jako osoba podnikající), skutečně neznamená ohromující údaj ani zásadní „průlom“ ve vnímání muže a ženy jako pracovní síly s určitými stereotypními³ charakteristikami, ani ve vnímání mužů a „jejich“ identit/y.⁴

Sami muži, kteří jsou či byli „na rodičovské“, jsou si vědomi toho, že existují prostředí, která jsou k realizaci možnosti být s malým dítětem doma vstřícnější, tolerantnější a naopak (stejně tak jako existují situace, které k této realizaci přispívají, usnadňují ji či dokonce navozují). V „typický“ mužských povoláních, resp. všude tam – v podnicích, firmách, organizacích, kde výrazně dominuje maskulinní (nejen) firemní kultura, nebývá pečovatelské vnímáno jako „znak“ toho „pravého“, „správného“ chlapa či muže. V tomto typu organizací nejenže se o možnosti, že by muž mohl zůstat doma s dítětem ať na rodičovské dovolené nebo „na paragrafu“ vůbec neuvažuje, natož aby zde byly aktivně vytvářeny programy na podporu rovnosti příležitostí mužů a žen v rámci firmy, včetně cílené podpory využívání rodičovské dovolené muži. Toho u nás ostatně nejsou schopny žádné zaměstnavatelské organizace, pokud vím. V lepším případě tuto skutečnost „strpí“ bez poznámek a komentářů.

Jinak je tomu na „osvíceném“ severu, ve skandinávských zemích, kde se firmy tomuto tématu věnují jako tématu zcela legitimnímu a společensky závažnému. Na konferenci byl prezentován jeden příklad za všechny. Jednalo se o dánskou nadnárodní telekomunikační firmu TDC, která pouze v Dánsku zaměstnává zhruba 14 tisíc lidí. Možná, že díky své silné pozici na trhu, neboť firma se úspěšně uplatňuje nejen v rámci Skandinávie, ale také údajně ve střední Evropě, nebo spíše v důsledku celkově „jiné kultury“ severu – s jejím důrazem na solidaritu a zodpovědnost zároveň, se firma hlásí ke společenské odpovědnosti firmy (respektive k odpovědnosti kulturní, sociální a environmentální), hlásí se k uplatňování politik rovnosti, včetně té genderové, jejíž nedílnou součástí

mentech neubráníla rozporuplným a obtížně generalizovatelným tvrzením, což ale nic nemění na faktu, že kniha je nesmírně čtivá a zdařile poskytuje ucelený obraz evropských dějin žen.

Historikové a historičky zabývající se dějinami žen často vycházejí z genderového rozlišení kontinuity a změny v historii a interpretují mužský element jako hnací sílu historických změn, zatímco ženám přisuzují dějinnou kontinuitu; v tomto duchu pak sledují linii historického a individuálního času. Abrams zmíněné způsoby zachycení dějin nestaví do protikladu, ale nahlíží na historické změny ze stanoviska žen, „herstory“, tj. ženskou chronologii vykládá na základě periodizace tradičních schematických rámců zachycení dějin – opírá se o mezníky a tematické celky, jako je osvícenství, počátky industrializace, imperialismus či první světová válka. V polemice s feministickými historiky a historičkami se autorka snaží nově vyložit zavedené interpretace jevů ze života žen v průběhu industrializace, klade si za cíl „umístit ženy přímo do tradičních velkých narativních obrazů 19. století, aby ukázala, jak v nich historikové žen měnili agendu“ (s. 15). Především ukazuje, že ženy se aktivně podílely na historických změnách, nepřehlížely velkým dějinným dramatům v ústraní.

Kniha je rozdělena do tří částí: první část nazvaná *Představy o ženě* shrnuje diskursivní utváření obrazu moderní ženy podle ideologií osvícenství. Druhá část – *Soukromý a veřejný život* – ukazuje ženy ve sféře, která jim byla přisouzena, aby je omezovala, ale která se zároveň stala arénou pro jejich seberealizaci. „Sféra rodiny a domácnosti byla totiž zároveň kontextem podrízenosti i odrazovým můstkem myšlenek na osvobození“ (s. 18). Třetí část – *Moc a možnosti účasti na ní* – sleduje historii sdružování žen a počátky organizovaného feministického politického aktivismu.

V úvodu knihy Lynn Abrams rozebírá ambivalentní odkaz osvícenství ženám. Část historiků a historiček vyzdvihuje zejména pozvolný proces emancipace žen. Je nesporné, že ženy v tomto období dosáhly mnohých úspěchů prostřednictvím dědictví, které jim zanechali evropští filo-

zofové, jež ženám přiřkli přirozenou druhořadost a zpečetili tak nezvratnost jejich osudu. Devatenácté století prohloubilo ideologii oddělených sfér (domov pro ženy a veřejný svět pro muže) a ukotvilo víru v odlišnost žen a mužů, což v důsledku vedlo k úpadku postavení žen ve společnosti. Abrams nicméně připomíná, že k oddělení veřejné a privátní sféry došlo ještě před průmyslovou revolucí; osvícenství tuto dualitu pouze nově představovalo a za pomoci esencialistické rétoriky legitimizovalo. Nové verbální konstrukce modernity byly internalizovány i ženami. Ženy se v rámci snah o rovné postavení ve společnosti vypořádaly s ideologií oddělených sfér dvojím způsobem – nezpochybnilly ji, ale požadovaly rovnost v odlišnosti (později základ feminismu difference). Jen výjimečně se objevil požadavek rovných práv pro ženy na základě univerzality lidství. Ideologie ženské přirozenosti (v opozici k mužské kulturnosti a produktivitě) ztotožnila ženy s jejich (slabým) tělem a ustavila identitu ženy vymezené pomocí jejího reprodukčního potenciálu. Ženské tělo a duši začali podrobovat disciplíně lékaři, vědci, filozofové v čele s nejznámějším propagátorem ideologie oddělených sfér, myslitelem J. J. Rousseauem. Skutečná žena byla popisována jako křehká, ctnostná, sebeobětující se a morální. Model ženy jako ochránkyně domácího krbu a strážkyně mravních hodnot byl společný všem evropským zemím nezávisle na typu náboženství, příslušenství ke společenské třídě či na jiných sociokulturních podmínkách. Náboženství se během 19. století feminizovalo a stalo se ženskou doménou; rozvoj spirituality představoval určitý prostor pro seberealizaci žen.

Abrams dále rekapituluje dosavadní poznatky o manželství, jedné z nejdůležitějších institucí 19. století. Sleduje ústup patriarchálního manželství a rostoucí volání žen po rovnocenném partnerství. Součástí kontroly ženských těl bylo i převzetí vlády nad těhotenstvím a mateřstvím lékaři. V kapitole věnované mateřské lásce Abrams ukazuje, že ženy začaly být od roku 1900 postupně vzdělávány, aby získaly potřebnou kvalifikaci, jak být zodpovědnou matkou

je umožnění rovné participace rodičů na trhu práce a zákonitě také v péči o dítě. Firma si sama vede statistiky o svých zaměstnancích, v daném případě o otcích na rodičovské dovolené, sleduje však i spokojenost svých zaměstnanců a zaměstnankyň vedena filozofií, že spokojený zaměstnanec a spokojená zaměstnankyně rovná se vyšší výkonnost ve firmě plus vyšší loajalita vůči firmě, což vše dohromady zlepšuje pozici firmy na trhu (a s velkou pravděpodobností v konečném důsledku zvyšuje její zisky a pravděpodobně snižuje náklady na neefektivní pracovní sílu).

Co konkrétně firma pro muže – otce udělala a pro otce čerstvě narozených dětí aktuálně dělá?

Samozřejmě umožňuje to, co nabízí zákon, a sice dvoutýdenní otcovskou dovolenou v souvislosti s narozením dítěte nebo kdykoli během prvních 14 týdnů po jeho narození. Dále zákon umožňuje mužům být během 32týdenní rodičovské dovolené s dítětem doma (nebo sdílet část z této doby spolu s partnerkou). Firma TDC pak nabízela jak onu otcovskou dovolenou, tak 10týdenní plně placenou rodičovskou dovolenou mužům (kterou mohli strávit doma spolu se svou partnerkou) v rozmezí od 15. do 46. týdne po narození dítěte. Tato část placené dovolené byla mužům nabízena od roku 1989, ale otcové nově narozených dětí této možnosti příliš nevyužívali. Proto se firma rozhodla pro cílenou kampaň „otcova náruč“ (Daddy's Hug), která začala v prosinci 2004. Cílem kampaně bylo motivovat otce k využívání plně hrazené rodičovské dovolené ze strany firmy. Tento přístup je jednak součástí (firemní) politiky rovného zacházení se zaměstnanci ve firmě (využívají-li možnosti zůstat doma s dítětem zaměstnankyně firmy – matky malých dětí, proč by ji neměli a nemohli reálně využívat i muži-otcové?), politiky rovných příležitostí žen a mužů na trhu práce (ženám se tak zvyšuje šance nepřerušovat na tak dlouho své zaměstnání). Kromě „ideového“ rozměru je tu obsažen i rozměr „lidský“ – umožnit mužům prožít období, kdy je dítě nejmenší a na druhých nejzávislejší, v klidu a spokojenosti, nikoli ve zvýšeném napětí (jak v práci, tak doma),

a jak vnímat své mateřství jako poslání. S odkazem na Elizabeth Badinter a její známé dílo *Mateřská láska* popisuje ne-dbalost a nezájem matek o děti ve století osmnáctém. Sdílí s touto teoretickou pochybností ohledně instinktivního původu mateřství a péče o dítě, nicméně upozorňuje, že tento názor nelze přijmout bez výhrad; přesvědčivě dokládá, že matky v 18. století nebyly k osudu svých dětí tak lhostejné. Také pohled na svobodné matky se s příchodem industrializace proměňoval, tyto ženy již nebyly v tak velké míře ostrakizovány a demonizovány. Přestože mateřství bylo předkládáno jako ideální náplň života žen, tuto vizi mohlo proměnit ve skutečnost jen malé procento zaopatřených žen. Špatná ekonomická situace mnoha žen vytvořila z mateřství politikum a později jedno z témat rodičů se ženského hnutí, které požadovalo pro matky finanční příspěvky od státu. Zlepšení pracovních podmínek dělnic či přístup ke vzdělání se staly tématy, jež umožnily ženám prostřednictvím charitativních aktivit či organizovaných sdružení žen vstup do veřejného prostoru. Ženy 19. století začaly také požadovat, aby jim bylo vráceno vlastní tělo a sexualita, a odmítaly tzv. dvojí morálku, která z nich dělala asexuální, femininní, pasivní objekty, které sexuálním životem nežijí. Jakýkoliv prohřešek proti této normě byl velmi přísně trestán. Prostitutky byly stigmatizovány a považovány za zdroj zla, zatímco promiskuitní chování mužů se takto přísně nehodnotilo ani netrestalo. Prostituce se stala palčivým problémem právě kvůli neutěšené situaci žen, které k prostituci v drtivé většině dohnala tíživá ekonomická situace. Problém prostituce radikalizoval feministky, které zakládaly různé iniciativy bojující za sociální čistotu obyvatel (zastáncem tohoto proudu byl mimo jiné i T. G. Masaryk). Boj za sociální očistu byl nicméně dvojsečnou zbraní. Být čistá, asexuální a morálně nadřazená žena znamenalo zároveň být i neinformovaná a nevědomá; mnohé ženy před vstupem do manželství například netušily nic o intimním životě. Boj za sexuální osvobození žen se tak stal dalším, úspěšnějším nástrojem v boji feministek za zrovnoprávnění žen.

Autorka dále analyzuje problematiku zaměstnanosti žen v období industrializace. „V (podřízeném) postavení ženské práce existovala kontinuita, zatímco v ekonomice docházelo ke změnám“ (s. 191). Přestože zde byla patrná kontinuita nekvalifikované podřadné ženské práce, průmyslová revoluce vyhrotila genderovou hierarchii zaměstnanosti a marginalizovala ženskou práci odehrávající se mimo domov, která byla označena za zdroj neřesti a zkázy – „dělnice, to je bezbožný život“ (s. 180). Levná ženská pracovní síla představovala pro muže ohrožení, proto si postupem času přivlastnili kvalifikovanou práci a snažili se vytlačit ženy do oblasti nekvalifikované, špatně placené práce. Vyhrocení genderového rozlišení dělby práce v průmyslové společnosti představuje jeden z obtížně vysvětlitelných fenoménů. Ke stabilizaci genderové hierarchie dělby práce vedla kombinace několika faktorů. „Ve skutečnosti je zavádějící, když dělbu práce podle pohlaví posuzujeme z perspektivy buď–anebo: buď za to může kapitalismus, nebo patriarchát“ (s. 190). Pracující ženy se sdružovaly, aby bojovaly za vyšší mzdy, zlepšení pracovních podmínek a proti utlačujícím praktikám mužských mistrů a ostatních dělníků. Tyto protesty ale zpočátku nebyly nijak výrazně organizované, měly spíše „karnevalový“ charakter a nelze je vnímat jako základ ženského hnutí. Pro živelnost těchto nahodilých protestů byly charakteristické například sexuální podbarvené výsměšky, které ženy adresovaly směrem ke svým mužským kolegům, což lze interpretovat jako druh subverzivního jednání, kterým ženy protestovaly proti nespravedlivému společenskému řádu.

Je zřejmé, že ženy v průběhu historických událostí 19. století měly svá témata a motivaci aktivně se zapojovat a angažovat se, nepřehlížely opodál. Pomáhaly prosadit celospolečenské změny, přestože jim nenáležela žádná občanská ani politická práva, byly to „občanky bez občanských práv“ (s. 212). Jakmile ale přesáhla angažovanost a bojovnost žen hranici ohrožující stabilitu společenského řádu, která přisuzovala ženám roli komparsu, byly rousseauov-

kdy muži mohou propadat pocitu, že „nic nestíhají“ (a v konečném důsledku si „nevychutnají“ ony rychle ubíhající chvíle „kojeneckého“ a následného „batolecího“ období). Je tu však i aspekt „podnikatelský“, neboť vložené náklady do této pracovní síly se firmě vrátí v podobě jejího plného nasazení po návratu z rodičovské dovolené. Firma se navíc stává atraktivnější pro „druhé“, jiné schopné pracovníky a pracovnice, zvyšují se tak firemní šance tyto lidi získat.

Kampaň byla zaměřena nejen na (mladé) muže – budoucí otce, ale také na ostatní zaměstnance firmy, a to prostřednictvím informačního webu obsahujícího informace a články o otcích na „rodičovské“ z této firmy, dále prostřednictvím tištěných médií. Součástí kampaně byl batoh obsahující základní vybavení pro péči o kojence.

Co vyplynulo z dat o otcích a využití možnosti být na rodičovské dovolené? To názorně ilustrují následující dvě tabulky.⁵

Tabulka č. 1: Využití otcovské a rodičovské dovolené muži z firmy TDC Dánsko.

Rok/Data	Otcovská dovolená	Rodičovská dovolená	Procento potenciálních uživatelů	Průměrný počet dnů	Průměrný počet týdnů
2002	247	31	13 %	44	6,3
2003	259	69	27 %	52	7,4
2004	268	141	53 %	55	7,8
2005 (k 5 .10.)	247	121	49 %	55	7,8

skou rétorikou diskvalifikovány pro nepřirozené chování a vykážány zpět k domácímu krbu. Abrams v této souvislosti zajímavě popisuje roli žen v národních hnutích. Národ byl definován s odkazem na rodinu, a přestože toto pojetí upevňovalo genderové uspořádání rolí, glorifikace mateřského jazyka, tradic a prezentace národních krojů pomáhala definovat identitu jednotlivých národů. Ženy jako matky občanů byly vyzdvihovány jako nositelky národního vědomí ukrytého v jazyce, kultuře a zvyklostech. Ženy oblekaly národní kroje a během vlasteneckých projevů působily jako „národní maskoti“ (s. 230). Po vzniku národních států se toto chápání občanství žen vrátilo k výkladu role žen závislé na jejím reprodukčním potenciálu, což ale pro získání občanských práv nestačilo. „Pro mocné muže byla daleko přijatelnější představa ženy v domácnosti (nejlépe oblečené v národním kroji), která si posadí na klín děti a učí je lidové písni“ (s. 237).

Ženy sehrály důležitou roli i v rámci budování imperiální říše Francie, Británie a Nizozemí, kde se měly podílet na upevňování bílé rasy v koloniích. Představovaly nositelky civilizace, ve skutečnosti ale jen reprodukovaly západní stereotypy a předsudky. „Těla bílých žen symbolizovala v koloniích rasovou a kulturní identitu v ještě větší míře než doma“ (s. 251). Jejich misijní činnost a nadšené naivní zapojení do abolicionistického hnutí (založené na solidaritě s ženami – otrokyněmi, kterým byla upírána možnost plně rozvinout svoje mateřství) bylo jistě vedeno upřímnými pohnutkami, nicméně nezpochybnilo status quo mocenských hierarchií. Hovoří se také o tzv. imperiálním feminismu – v rámci boje za zlepšení podmínek domorodých žen v koloniích si středostavovské bílé ženy budovaly svou pozici na domovské veřejné půdě, začaly se organizovat a postupně formulovaly vlastní politické požadavky. Feministické hnutí se ve většině evropských zemí etablovalo koncem 18. století, přičemž pozoruhodné je, že ve všech zemích vykazovalo podobné rysy. Osvícenství díky své snaze konceptuálně upevnit podřízenou situaci žen v podstatě vytvořilo

ženskou otázku, které se následně ženy a kritici stávajícího společenského uspořádání chopili. „Tím, že (osvícenství) zavedlo ideologii oddělených sfér, umožnilo jako ideologii i feminismus“ (s. 259). V počátcích feministického hnutí jsou patrné dvě strategie prosazení politických práv žen – jednou z nich byl tzv. maternalistický (vztahový) přístup, který vycházel z ideologie oddělených sfér. Jako průchodnější se nicméně ukázal individualistický přístup, který vycházel z požadavku rovnoprávného postavení žen na základě univerzality lidství, nikoliv na základě „mravní nadřazenosti“ žen. Boj za volební právo žen v podstatě plynule přešel z iniciativ usilujících o mravní a sociální reformu společnosti; aktivistky pochopily, že jen díky možnosti přímo ovlivňovat politiku budou moci své cíle prosadit. V poslední kapitole autorka rozebírá ambivalentní vliv první světové války na emancipaci evropských žen a klade si otázku, do jaké míry válka ženy vlastně osvobodila. „Ženy během války pracovaly, protože musely“, nejen z vlasteneckého cítění (s. 304). „Válka v ženách probudila rodící se politické uvědomění, protože po nich požadovala, aby hrály roli výrobců i spotřebitelů, ale na oplátku jim za to nic nedala“ (s. 301).

Přestože se ale jedná o dějiny evropských žen, autorka odkazuje převážně na souvislosti situace žen západních zemí převážně anglosaské provenience (o českých ženách se zmiňuje pouze jednou). Každá kapitola obsahuje závěrečné shrnutí, ocenila bych ale na knize i celkovou sumarizaci, kde by autorka na základě probraných témat zrekapitulovala mezníky v boji žen za své osvobození. Kniha je doplněna o doporučenou literaturu vztahující se k jednotlivým tématům, což je jistě užitečné pro čtenáře, kteří knihu čtou s úmyslem prohloubit si znalosti v určité oblasti. *Zrození moderní ženy* tak představuje nesmírně čtivé dílo složené z nepřehledného množství dílčích zkušeností žen a tvořící pestrý a plastický pohled na dějiny moderní ženy. Syntézou obsáhlého materiálu vzniklo pozoruhodné komparativní dílo, které může být základem pro interkulturní výzkum této problematiky.

Tabulka č. 2: Struktura využití otcovské a rodičovské dovolené muži ve firmě TDC (v procentech).

Rok/Doba	Méně než 5 týdnů	5 až 9 týdnů	10 týdnů
2002	48	13	39
2003	28	25	48
2004	25	26	49
2005	21	25	54

Kromě toho byla ve firmě provedena kvalitativní sonda, a to s 10 muži, kteří zůstali doma po celou dobu placené dovolené, a s pěti, kteří této možnosti nevyužili. Ti, co ji využili, ocenili, že tento druh volna je placený, dále uváděli, že si vytvořili blízký vztah k dítěti a že byli schopni projevy dítěte interpretovat mnohdy lépe než jejich partnerky, matky dítěte. Ohledně kampaně muži uváděli, že před ní si nebyli jisti, zda mohou tento svůj nárok opravdu využít. To byl také jeden z hlavních důvodů, který uváděli ti, kteří na firmou placenou rodičovskou neodešli – stále ještě o této možnosti (údajně) nevěděli.

Kampaň tedy upozornila na důležitost informovanosti, stejně tak jako na význam podpory prostředí legitimizujícího pobyt mužů doma s dítětem či obecněji legitimizujícího situace, kdy otcové chtějí věnovat čas svým dětem přímo, být s nimi v bezprostředním kontaktu (a nezajišťovat své děti prostřednictvím výkonu svého povolání jen materiálně). V logice zvoleného firemního přístupu poskytuje firma rodičům domů počítač pro práci z domova, umožňuje částečné úvazky, placené volno při nemoci dítěte, individuální pláno-